Written by - த.சிவபாலு -
Wednesday, 12 March 2014 19:45 - Last Updated Wednesday, 12 March 2014 23:14

கலைஞர்கள் எமது சமுதாயத்தை இன்புற வைப்பவர்கள் என்னும் அடிப்படையில் பிறக்கும் போதே கலைமகளின் அருளைத் தமதாக்கிக் கொண்டு பிறக்கின்றார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக ஈழத்துக் கலைஞர்களும் திகழ்ந்துள்ளார்கள். சமுதாயத்தில் மிகப் பிரபலமானவர்களாகவும், மக்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர்களாகவும் அவர்கள் காணப்பட்டுள்ளனர். கலைரசிகர்களால் நன்கு காமுறப்பட்டவர்கள், பெருமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள் நல்ல கலைஞர்கள். இசை, நடனக் கலை மரபில் ஈழத்தில் தலைசிறந்துவிளங்கிய கலைஞர்களுள் நடனக் கலை ஆசான் அமரர் ஏரம்பு சுப்பையா முக்கியமானவர். அவர் விடுத்துக் சென்ற கலை இன்றும் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றது.

ஈழத்திருநாடு பன்நெடுங்காலமாக கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் தனக்கான ஓரு தனியிடத்தைப் பெற்றுவந்துள்ளது. பரதநாட்டியம், கிராமியக் கலைகள், நாட்டுக் கூத்துகள் என்பன தமிழரின் தனித்துவம் பேணப்பட்டுவந்துள்ளமையை வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது. பொலநறுவையில் உள்ள சிவன் ஆலயத்திலும், கந்தளாயில் இருந்த விஜயராஜ ஈஸ்வரத்திலும் தேவதாசியாட்டம் அல்லது சதுராட்டம் எனப்படும் நாட்டிய வகைகள் இறை பக்தர்கள் அல்லது தாசர்கள் எனப்படுவோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதனை ஈழத்திற்கு வருகை தந்திருந்த மொறோக்கோ நாட்டுப் பயணியாகிய இபன் பட்டூட்டா 1244ல் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் குறிப்பு, மற்றும் இங்கு பதியப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்களாலும் அறியமுடிகின்றது. இபன் பட்டூட்டாவின் குறிப்பில் 500க்கு மேற்பட்ட தேவரடியார்கள் இருந்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிங்கள இலக்கியங்களும் நடன, கலை நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இந்த ஆலயங்களில் இடம்பெற்றுள்ளமையை குறிப்பிட்டுள்ளன.

ஐரோப்பியர்களின் வருகையின் பின்னர் குறிப்பாக போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இந்து ஆலயங்கள் பெருமளவில் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் கோயில்களில் இடம்பெற்று ஆலயங்களால் வளர்க்கப்பட்டுவந்து கலைகள் கவனிப்பாரற்று அழிந்தொழிந்துபோகும் நிலை ஏற்பட்டது. பின்னர் வந்த ஒல்லாந்தர் மற்றும் ஆங்கில அரசுகளின் காலத்தில் ஓரளவு மத சுதந்திரம் காணப்பட்டமையினால் ஆலயங்கள் புத்துயிர் பெறத்தொடங்கின. இதனால் சதுராட்டம் எனப்படும் நடனங்கள் தேவதாசிகள் அல்லது தேவரடியார்கள் எனப்படுவோரால் மேற்கொள்ளப்படும் நிலை உருவாகியது எனினும் நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் இந்தியாவில் இருந்து கலைஞர்களை தருவிக்கவேண்டிய நிலைப்பாடு காணப்பட்டது.

இந்தியாவிலும் எமது பாரம்பரியக் கலைகளை அழியவிடாது பாதுகாக்கவேண்டும் என்னும் உத்வேகம் முளைவிடத்தொடங்கிய காலத்தில் பரத கலைமாமணி ருக்மணிதேவி அருண்டேல், திரு. கிருஷ்ண ஐயர் போன்றோர் பரதக்கலையை உயிர்ப்பிக்கப் பிரயத்தனங்கள் செய்தனர். இதன் விளைவாக அண்ணாமலைச் செட்டியார் போன்றோர் சதுராட்டம் என்பதனை மாற்றியமைத்து “பரத நாட்டியம்” என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. ஆங்கில ஆட்சிக்காலத்தில் கண்டுகொள்ளப்படாமலும் வேண்டுமென்றே இழித்துரைக்கப்பட்டு வந்ததுமான நடனக் கலை புத்தியிர் பெற்றகாலத்தில்தான் திரு. ஏரம்பு சுப்பையா அவர்கள் நடனத்தைக் கற்றுக்கொள்ள அடியெடுத்துவைத்தார். தந்தையின் வழி நாட்டுக்கூத்துக்கலையில் ஈடுபட்டு பெண்வேடம் தரித்து நடித்துவந்த இவரிடம் இயல்பாக கலைத்திறன் மிளிர்வதனை கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம், மகேஸ்வரி அம்மாவும் நன்கு அவதானித்து அவரை ஊக்குவித்துவந்தனர். அவரிடம் குடிகொண்டுள்ள திறமையினைக் கண்ணுற்ற பெற்றோர் அவரை தமிழகத்திற்கு அனுப்பி நடனக் கலையைக் கற்றுக்கொள்ள அனுமதியளித்தனர். 1940இல் தமிழகம் சென்ற அவர் காரைக்குடி இராமகான சபாவிலே ஒரு நடிகராகப் பயிற்சிபெற்றார். திரு. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடமும் பின்னர் சென்னைக்குச் சென்று அங்கு கலாநிதி கோபிநாதின் நடன நிகேதனில் கேரளத்திற்குரிய பாரம்பரிய நடனமாகிய கதகளியையும் கிராமிய நடனத்தையும் கற்றார். இதனால் தமிழ்த் திரையுலகில் ஜெமினி படத்தயாரிப்பு நிறுவனத்தின் ‘சந்திரலேகா’, ‘சக்கரதாரி” போன்ற படங்களில் நடிக்கும் வாய்ப்பையும் பெற்றார். இக்காலத்தில் ஸ்டண்ட் சோமுவிடம் வாட்பயிற்சியினையும் அவர் பெற்றுக்கொண்டார். பல்திறன் மிக்கவராக மிளிர்ந்த அவர் தான் கற்ற கலையை மாணாக்கருக்கு மிக நேர்த்தியாகக் கற்பிக்கும் திறனையும் ஆர்வத்தையும் கொண்டிருந்தார். ஈழத்தின் வடபாலமைந்த இசைஞான பூமி என வர்ணிக்கப்படும் இணுவில் பதியில் பாரம்பரிய இசைக்குடும்பத்தில் 13.02.1922இல் பிறந்தவர் கதிர்காமர் ஏரம்பு சுப்பையா அவர்கள்.

□□□

Written by - த.சிவபால -
Wednesday, 12 March 2014 19:45 - Last Updated Wednesday, 12 March 2014 23:14

avan.siva55@gmail.com [illegible]